

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/104/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5809201286
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5809201286.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Resistance Investments, s. r. o., so sídlom Pred poľom 372/8, 911 01 Trenčín, IČO: 46 476 105, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom, so sídlom V. XXX/X, XXX XX Z., proti žalovanej: R. M., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXXX C., Rakúska republika, prechodne bytom D. XX/XXX, XXX XX Z., štátnej občanke SR, zastúpenej právnou zástupkyňou JUDr. Máriou Vevurkovou, advokátkou, so sídlom U. XXX/XX, XXX XX O., v konaní o zaplatenie 7.966,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/26/2009-233 zo dňa 29. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/26/2009-233 zo dňa 29. októbra 2014 v napadnutých výrokoch o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 7.966,28 Eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách prvostupňového konania **p o t v r d z u j e .**

Žiadny z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 7.966,28 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 15.04.2008 do zaplatenia v lehote do 60-dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 456 Občianskeho zákonníka, § 457 Občianskeho zákonníka, žalobe vyhovel. O podanej žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom zo 04.10.2012 č.k. 5Cb/26/2009-160 tak, že konanie v časti o zaplatenie úroku z úveru vo výške 20 % ročne zo sumy 7.966,28 Eur od 15.04.2008 do zaplatenia zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej trovy konania 1.738,40 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Prvostupňový rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.11.2013 sp.zn. 14Cob/28/2013 v napadnutých výrokoch, ktorými okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách konania, zrušený a vrátený späť na ďalšie konanie. V priebehu konania okresný súd uzneseniami pripustil zmenu na strane žalobcu, naposledy uznesením okresného súdu zo 06.10.2014, sp.zn. 5Cb/26/2009, ktorým pripustil vstup spoločnosti Resistance Investmenst, s.r.o., so sídlom Pred poľom 372/8, Trenčín, IČO: 46 476 105, do konania namiesto žalobcu spoločnosti GOLDKREDIT, a.s., so sídlom Kaprova 42/14, Praha 1 - Staré Město, Česká republika IČO: 28 870 191. Zároveň uznesením okresného súdu zo dňa 17.06.2014 sp.zn. 5Cb/26/2009 bol návrh na prerušenie konania zamietnutý, pretože v konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 7C/51/2013 a ani v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp.zn. 36Cb/53/2014 sa nerieši taká otázka, ktorá by mohla mať zásadný význam pre

rozhodnutie okresného súdu v danej veci, resp. že by sa jednalo o otázku, ktorú by si okresný súd v súdenom prípade nevedel vyriešiť ako otázku predbežnú - posúdiť platnosť alebo neplatnosť Zmlúv o postúpení pohľadávky uplatnenej v prebiehajúcom konaní v nadväznosti na oprávnenia osôb konajúcich za účastníka zmluvného vzťahu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ ešte pod pôvodným obchodným menom BENEFIT INVEST, s.r.o., so sídlom Staničná 16/1062, Trenčín, IČO: 36 337 617, uzavrel so žalovanou R. M., rod. E. ako dlžníkom dňa 14.08.2007 Zmluvu o úvere č. 0242/2007 - (ďalej aj len „zmluva o úvere“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver v sume 300.000,-Sk. Prevzatie sumy úveru žalovaná potvrdila na príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 14.08.2007 (č.l. 101 spisu). Nebolo preukázané tvrdenie žalovanej, že úver jej bol poskytnutý v nižšej sume oproti tomu, ako to bolo uvedené v zmluve o úvere a príjmovom pokladničnom doklade, ktorú skutočnosť nepotvrdila ani v konaní vypočutá svedkyňa B. X.. Dňa 12.02.2008 došlo k uzavretiu Dodatku č. 1 k zmluve o úvere, ktorým došlo k predĺženiu doby splatnosti úveru o dva mesiace, t.j. do 14.04.2008 a žalovaná ako dlžníka sa zároveň zaviazala vrátiť úver v celkovej výške 396.000,- Sk (č.l. 35 spisu). Žalovaná na uvedený úver zaplatila podľa pokladničných dokladov (č.l. 36 spisu) spolu sumu 1.593,57 Eur (3 x 12.000,- Sk + 1 x 12007,80 Sk). Žalobca podanou žalobou po pripustení jej zmeny sa domáhal úhrady istiny vo výške 7.966,28 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, ktoré žalovaná ako dlžníka prevzala na základe neplatnej zmluvy a doposiaľ neuhradila. V priebehu konania došlo medzi pôvodným žalobcom - spoločnosťou M.V. partners, s.r.o., so sídlom Staničná 16/1062, Trenčín, IČO: 36 337 617 ako postupom a terajším žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky z uzavretej zmluvy o úvere (ako príloha č. 41 zmluvy o postúpení pohľadávky - čl. 28 a 31 spisu), v dôsledku ktorej skutočnosti okresný súd uznesením zo 17.02.2011 č.k. 5Cb/26/2009-68 pripustil zmenu na strane účastníkov konania tak, že namiesto pôvodného žalobcu spoločnosti M.V. partners, s.r.o., so sídlom Staničná 16/1062, Trenčín, IČO: 36 337 617, vstúpila spoločnosť GOLDKREDIT, a.s., Parížska 1067/8, Praha, IČO: 28 870 191. Uvedená spoločnosť ako postupník mala nadobudnúť všetky práva a povinnosti zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere uzavretou so žalovanou a následne bola pripustená zmena na strane žalobcu, keď okresný súd uznesením zo 06.10.2014 pripustil do konania vstup spoločnosti Resistance Investmenst, s.r.o., so sídlom Pred poľom 372/8, Trenčín, IČO: 46 476 105 namiesto pôvodného žalobcu spoločnosti GOLDKREDIT, a.s., so sídlom Kaprova 42/14, Praha 1 - Staré Město, Česká republika, IČO: 28 870 191, keďže mal preukázané, že vstúpený žalobca nadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 05.09.2012 a súhlasil so vstupom do konania namiesto pôvodného žalobcu, čo okresnému súdu oznámil písomne dňa 22.09.2014. Konanie o vyslovenie neplatnosti zmluvy o úvere sa viedlo na okresnom súde pod sp. zn. 2Cb/32/2008, výsledkom ktorého bol rozsudok okresného súdu zo 16.05.2012 č.k. 2Cb/32/2008-178, ktorým súd vyslovil, že Zmluva o úvere č. 0242/2007 z 15.08.2007 uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je absolútne neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.07.2012. V ďalšom bolo preto podľa okresného súdu potrebné posúdiť, či na strane žalobcu - spoločnosti Resistance Investmenst, s.r.o., so sídlom Pred poľom 372/8, Trenčín, IČO: 46 476 105, vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré mala získať žalovaná titulom prevzatých finančných prostriedkov na základe zmluvy o úvere, ktorá bola vyhlásená za neplatnú. Žalobca v konaní žiadal zaviazat žalovanú na zaplatenie žalovanej istiny spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovanej vzniklo tým, že jej právny predchodca žalobcu poskytol peňažné prostriedky na základe úverovej zmluvy, o ktorej v inom konaní okresný súd právoplatne rozhodol, že je neplatná. Bezdôvodné obohatenie vzniklo plnením z úverovej zmluvy, ktorá zakladá medzi účastníkmi obchodný záväzkový vzťah, ktorý sa spravuje § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Plnením z neplatnej úverovej zmluvy vznikajú záväzky, ktoré majú tiež obchodný charakter. Dôsledky plnenia z neplatnej zmluvy Obchodný zákonník neupravuje, preto s poukazom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka treba použiť príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce bezdôvodné obohatenie. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je, okrem iného, aj majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie všetkých predpokladov, a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou

ujmou druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z § 456 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci právneho vzťahu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie postihnutým, a preto oprávneným veriteľom. Je ním ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch.

V danom prípade žalobca Resistance Investments radom postúpení, naposledy na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2012, nadobudol všetky práva a povinnosti veriteľa - poskytovateľa úveru zo Zmluvy o úvere č. 0242/2007, rozsudkom Okresného súdu Námětovo zo 16.05.2012 č.k. 2Cb/32/2008-178, právoplatným 27.07.2012, bola vyhlásená za neplatnú. Ak je zmluva neplatná, alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Vyslovenou neplatnosťou zmluvy vznikol zodpovednostný právny vzťah, obsahom ktorého je povinnosť vrátiť všetko, čo účastník z neplatného zmluvného vzťahu dostal. V súdenom prípade sa podľa neplatnej zmluvy plnilo a žalovaná plnenie prijala. Je preto povinná ho vrátiť a to subjektu, ktorý nadobudol všetky práva a povinnosti zo zmluvy, vrátane práv a povinností vyplývajúcich zo zodpovednostného vzťahu, t.j. aj právo veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (čl. II. bod 2 zmluvy). Žalobca je preto subjektom, ktorý je v zodpovednostnom právnom vzťahu o vydanie bezdôvodného obohatenia, založeného neplatnou zmluvou o úvere č. 0242/2007 postihnutým, pretože na jeho strane došlo k úbytku (strate) finančných prostriedkov (majetkových hodnôt), ktoré žalovaná prijala a doposiaľ v žalovanej výške nevrátila. Žalobca mal podľa zmluvy o úvere nadobudnúť postavenie veriteľa na vrátenie poskytnutého úveru. Zmluva však bola vyhlásená za neplatnú, nastúpil preto zodpovednostný vzťah, kde sa stal osobou postihnutou, teda tým, na úkor koho k bezdôvodnému obohateniu došlo. Je teda oprávneným veriteľom a osobou majúcou aktívnu vecnú legitímáciu (hmotno-právne oprávnenie) na vydanie bezdôvodného obohatenia. Výšku bezdôvodného obohatenia určil okresný súd „nasledovne; žalovaná prijala finančné prostriedky v sume 9958,18 Eur. Žalobcovi vrátila 1593,57 Eur. Jej dlh predstavujúci sumu bezdôvodného obohatenia predstavuje 8 364,61 Eur. Pri viazanosti súdu žalobou podľa § 153 ods. 2 O.s.p. bola žalobcovi priznaná ním uplatnená istina 7 966,28 Eur."

Okresný súd ďalej uviedol, že žalovaná bola vyzvaná za zaplatenie zosplatneného úveru (zostatku bezdôvodného obohatenia) listom žalobcu dňa 27.03.2008, a to v lehote 10 dní od jeho doručenia. Žalovaná výzvu prevzala dňa 31.03.2008. Lehota na vrátenie prijatého plnenia bola do 10.04.2008. Nasledujúcim dňom - 11.04.2008 bola už v omeškaní. Ak preto žalobca žiadal priznať úrok z omeškania až od 15.04.2008, bol okresným súdom priznaný s poukazom na „§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinným do 15.01.2009, kedy bola úroková sadzba 4 % a jej dvojnásobok predstavuje ročný úrok vo výške 8 %. Zamietajúca časť predstavuje rozdiel medzi žiadaným 8,5 % úrokom z omeškania a priznaným 8 % úrokom z omeškania ročne vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. účinného do 15.01.2009."

O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na § 150 ods. 1 OSP a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa okresný súd vzhladol v okolnostiach danej veci a v žalobou uplatnenom nároku, predovšetkým v okolnostiach jeho vzniku. Nárok žalobcu predstavoval bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo na základe Zmluvy o úvere č. 0242/2007 a Zmluvy č. 0242/2007 o zabezpečení záväzkov dlžníka prevodom vlastníckeho práva, ktoré boli vyhlásené za neplatné. Úkony osôb konajúcich v mene pôvodného žalobcu pri uzavretí Zmluvy o úvere však nevedli k reálnemu poskytnutiu peňazí. Ich hlavným úmyslom bolo získanie finančných prostriedkov cez tretie osoby - potenciálnych dlžníkov. Tým sa stala aj žalovaná bez toho, aby peniazmi reálne disponovala, „resp. aby tieto použila na zámer organizovaný osobami konajúcimi za spoločnosť poskytujúcu spotrebiteľské úvery alebo osobami spoločne zainteresovanými na získaní potenciálnych dlžníkov (sprostredkovateľoch). Dôkazom toho sú viaceré trestné stíhania týchto osôb napríklad trestné stíhanie proti obžalovanej B. X., rod. I. vedené na tunajšom súde a v súčasnosti na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 1To/26/2014. Tiež toho dôkazom sú viaceré spory vedené na tunajšom súde či už proti žalovanej alebo proti ďalším dlžníkom (R. E. - matka žalovanej) a to sp. zn. 2Cb/32/2008, sp. zn. 5Cb/181/2008 a sp. zn. 5Cb/21/2009. V neposlednom rade to preukazujú aj písomne listiny tvoriace súčasť spisu (100, 102 až 105), obsahom ktorých sú finančné zámery (projekt H. alebo na Zmluvu o úvere nadväzujúce Zmluvy o pôžičky). Za takéhoto stavu podľa názoru súdu možno prihliadnúť na okolnosť hodnú osobitného zreteľa danej veci. Súdu sa javí nespravodlivým poskytovať ochranu osobe uplatňujúcej nárok, ktorá už pri uzatváraní zmluvy konala s nečestným úmyslom vyvolať neprehľadnosť finančných úkonov a

pre svoje zámery získať dlžníkov, ktorých peniazmi mala zámery plniť. Preto náhradu trov s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania nepriznal." „Pokiaľ ide o žalobcom namietanú neúčelnosť vynaložených trov touto sa súd pri aplikácii § 150 ods. 1 O.s.p. nezaoberal. Úplnou účelnosťou vynaložených trov by sa súd zaoberal, ak by žalobcom vyčíslené trovy priznával a hodnotil, či v súvislosti s tým, ktorým úkonom právnej služby, boli vynaložené účelne, t.j. či konkrétny úkon mohol, resp. nemohol uskutočniť pred pojednávaním a nemuselo dochádzať k odročeniu pojednávania."

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobca i žalovaná.

Žalovaná v odvolaní uviedla, že s rozhodnutím prvostupňového súdu a s jeho odôvodnením sa nestotožnila, pretože rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Prvostupňový súd nesprávne rozhodol, keď jej uložil povinnosť zaplatiť zostatok úveru ako istinu vo výške 7.966,28 Eur a aj príslušenstvo spočívajúce v úrokoch z omeškania 8% p.a. od 15.04.2008 do zaplataenia. Žalovaná trvala na tom, že žalobca nie je pre toto konanie aktívne vecne legitimovaný. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.09.2010 postúpil ešte pôvodný žalobca spoločnosť M.V.partners na postupníka GOLDKREDIT, a.s. pohľadávku voči žalovanej zo Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté ako o absolútne neplatnom právnom úkone. Následne spoločnosť GOLDKREDIT, a.s. postúpila pohľadávku voči žalovanej na terajšieho žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2012. Na Okresnom súde Námestovo sa viedlo konanie o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007 medzi tými istými účastníkmi, ako v tomto konaní, ale žalovaná vystupovala na strane žalobcu a predchádzajúci žalobca spoločnosť GOLDKREDIT, a.s. vystupovala na strane žalovaného v 2/ rade. Uvedené konanie bolo právoplatne skončené a okresný súd rozsudkom č.k. 2Cb/32/2008-178 zo dňa 16.12.2012 rozhodol o tom, že zmluva o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007 uzavretá medzi M.V. partners, s.r.o. a R. M. je neplatná. Okresný súd vyslovil, že v danom prípade sa jedná o absolútnu neplatnosť právneho úkonu - Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007. Predmetný rozsudok č.k. 2Cb/32/2008-178 zo dňa 16.12.2012 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27.07.2012. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Žalobca opieral svoj nárok voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou spoločnosť GOLDKREDIT, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanej vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007, ktorú uzavrela so žalovanou. Keďže predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi M.V.partners, s.r.o., právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola vyhlásená za absolútne neplatnú, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.09.2010 medzi M.V. partners, s.r.o. následne GOLDKREDIT, a.s. až na súčasného žalobcu, nakoľko sa postúpenie týkalo pohľadávky z absolútne neplatného právneho úkonu - zmluvy o úvere. Keďže zmluva o úvere č. 0242/2008 je absolútne neplatným právnym úkonom, potom v zmysle uvedeného nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou obchodná spoločnosť M.V. partners a následne GOLDKREDIT, a.s. previedla pohľadávku z absolútne neplatného právneho úkonu Zmluvy o úvere č. 0242/2008, ktorú uzavrela so žalovanou na terajšieho žalobcu, nakoľko absolútne neplatný právny úkon nespôsobuje právne následky. Žalobca preto podľa žalovanej nemá v tomto konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

V odvolaní žalovaná poukázala tiež na to, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodnými žalobcami a terajším žalobcom, postupovaná pohľadávka tak, ako bola v zmluve o postúpení definovaná, neexistovala. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada z úradnej povinnosti. Žalobca sa nemohol stať veriteľom pohľadávky voči žalovanej z absolútne neplatného právneho úkonu - zmluvy o úvere, a teda, ani osobou aktívne legitimovanou v tomto konaní. Absolútne neplatný právny úkon nemôže byť konvalidovaný. Terajší žalobca sa tak nemohol stať veriteľom postupovanej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení a tým ani nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, osobou na úkor ktorej sa malo bezdôvodné obohatenie získať. Bezdôvodné obohatenie sa chápe ako záväzkovo právny vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. „Predmet bezdôvodného obohatenia sa chápe aj ako predmet záväzkovo právneho vzťahu. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie má ten, kto ho získal na úkor iného (povinný). Keďže odporkyňa sa na úrok navrhovateľa bezdôvodne neobohatila nevzniká jej ani povinnosť navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie vydať." Navrhla, „aby odvolací súd rozsudok okresného súdu Námestovo čk.

5Cb/26/2009-233 zo dňa 29.10.2014 v napadnutej časti vo výroku I. zmenil podľa § 220 O.s.p. a rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietá; alebo rozsudok v napadnutej časti zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie."

Žalobca v odvolaní uviedol, že podáva v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote odo dňa „doručenia odvolanie, čo do III. výroku rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania," pretože rozhodnutie prvostupňového súdu považoval za nesprávne, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd o trovách konania rozhodol s poukazom na § 150 ods. 1 OSP a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Prvostupňový súd v odôvodnení súdneho rozhodnutia v časti nepriznania náhrady trov súdneho konania uplatnených žalobcom uvádzal, že úkony osôb konajúcich v mene pôvodného žalobcu pri uzavretí Zmluvy o úvere nevedli k reálnemu poskytnutiu peňazí. Údajne hlavným úmyslom poskytnutia úveru bolo získanie finančných prostriedkov cez tretie osoby - potenciálnych dlžníkov. Tým sa mala stať aj žalovaná bez toho, aby peniazmi reálne disponovala, resp. aby tieto použila na zámer organizovaný osobami konajúcimi za spoločnosť poskytujúcu spotrebiteľské úvery alebo osobami spoločne zainteresovanými na získaní potenciálnych dlžníkov (sprostredkovateľoch). Prvostupňový súd svoje rozhodnutie podporne opieral o viaceré trestné stíhania týchto osôb, napríklad trestné stíhanie proti odsúdenej B. X., rod. I. vedené na Okresnom súde Námestovo, neskôr na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 1To/26/2014, či o viaceré súdne spory vedené na Okresnom súde Námestovo, či už proti žalovanej, alebo proti ďalším dlžníkom (R. E. - matka žalovanej), a to sp.zn. 2Cb/32/2008, sp.zn. 5Cb/181/2008 a sp.zn. 5Cb/21/2009. Taktiež svoje „rozhodnutie podporne opiera o písomné listiny tvoriace súčasť spisu (100, 102 až 105), obsahom ktorých sú finančné zámery (projekt H. alebo na Zmluvu o úvere nadväzujúce Zmluvy o pôžičky). Prvostupňovému súdu sa javí nespravodlivým poskytovať ochranu osobe uplatňujúcej si nárok, ktorá už pri uzatváraní zmluvy konala s nečestným úmyslom vyvolať neprehľadnosť finančných úkonov a pre svoje zámery získať dlžníkov, ktorých peniazmi mala zámery plniť." Žalobca ako úspešný účastník súdneho konania vedeného pod sp.zn. 5Cb/26/2009, si v zákonom stanovenej lehote, dňa 29.10.2014 uplatnil náhradu trov súdneho konania, pozostávajúce z uhradeného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 3.027,52 Eur pozostávajúce z účelne vynaložených nákladov právneho zástupcu žalobcu na vymoženie predmetnej pohľadávky (zastupovanie pred súdom). Podľa právnej teórie a ustálenej súdnej praxe, pri uplatnení § 150 ods. 1 OSP sa musí jednať o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí súdu dostatočne odôvodnený. Výnimočnosť tohto prípadu môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale súčasne aj v okolnostiach vzniknutých na strane účastníkov súdneho konania, pričom je súd povinný najmä prihliadnuť na okolnosti, či účastník, voči ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, tzn. či bol pri uplatnení svojho práva maximálne procesne disciplinovaný. Okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, sú rozhodujúce pri posudzovaní priznania náhrady trov konania, inak povedané, ku dôvodom hodným osobitného zreteľa na strane neúspešného účastníka súdneho konania by musela patriť procesná nedisciplinovanosť úspešného účastníka konania. Podľa R 21/1981, účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech, nemožno s odvolaním sa na § 150 OSP nepriznať náhradu trov konania len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania v určitom druhu nároku. Jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Podľa R 34/1982, nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 OSP nemožno odôvodniť len všeobecným záverom hodnotiacim význam rozhodovania o určitom nároku. Rozhodnutie prvostupňového súdu o nepriznaní žalobcovi náhrady trov súdneho konania sa zakladá na nesprávnom posúdení rozhodujúcich skutočností uvedených v odôvodnení rozsudku a taktiež v rozpore s § 150 ods. 1 OSP. Nie je pravdou podľa žalobcu tvrdenie prvostupňového súdu, že úkony osôb konajúcich v mene pôvodného žalobcu pri uzatváraní Zmluvy o úvere nevedli k reálnemu poskytnutiu peňazí. Pri uzatvorení zmluvy o úvere žalovaná osobne (reálne) prevzala finančnú hotovosť od obchodného zástupcu právneho predchodcu žalobcu. Túto skutočnosť okresný súd v súdnych konaniach vedených pod sp. zn. 5Cb/26/2009 a sp. zn. 2Cb/32/2008 osobne skúmal a považoval ich za dostatočne preukázané, teda o skutočnosti, či žalovaná reálne prevzala alebo neprevzala finančnú hotovosť doposiaľ nebolo pochyb, na základe týchto dôkazov i prvostupňový súd rozhodol v prospech žalobcu a zaviazal žalovanú úhradou dlžnej sumy v takej výške, ako si žalobca v súdnom konaní uplatňoval. Žalobca v tomto súdnom konaní žaloval žalovanú o zaplatenie dlžnej sumy z dôvodu bezdôvodného obohatenia, nakoľko v súdnom konaní vedenom pod sp.zn. 2Cb/32/2008 bola Zmluva o úvere č. 0242/2007 vyhlásená za neplatný právny úkon, čím sa žalobca súdnou cestou domáhal zaplatenia len dlžnej sumy reálne poskytnutej žalovanej. Žalobca sa v predmetnom súdnom konaní správal hospodárne s tým, že sa pravidelne zúčastňoval na všetkých súdom vytyčených pojednávaníach. Uplatnená výška dlžnej

sumy bola žalobcom bezprostredne po právoplatnosti rozhodnutia súdu o vyhlásení Zmluvy o úvere č. 0242/2007 za neplatný právny úkon v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Cb/32/2008, čiastočným späťvzatím žaloby upravená a následne nemenená. Skutočnosť, že sa trovy od počiatku jasného (právne nenáročného) súdneho konania vyšplhali do takej výšky, bola podľa žalobcu spôsobená tým, že prvostupňový súd pôvodne neodborne rozhodol vo veci samej, čím sa súdne konanie v zmysle podaného odvolania prejednávalo i na krajskom súde. Žalovaná bola od počiatku až do súčasnosti pred súdom zastupovaná advokátom, čím jej boli v dostatočnej miere poskytnuté právne služby na uplatnenie svojho práva v súdnom konaní. Žalovaná sa od počiatku pokúšala využiť prísnejšie ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, i keď o finančné prostriedky žalobcu žiadala za účelom investovania. Žalovaná nepotrebovala finančnú hotovosť na uspokojenie si svojich každodenných potrieb, práve naopak jej skutočným dôvodom požičania si finančnej hotovosti bolo rýchle zarobenie peňazí. „Odporkyňa bola podvedená B. X., rod. I. (preukázané v trestnom konaní vednom pod sp. zn. 1To/26/2014), ktorej celú hotovosť bezprostredne po prevzatí od navrhovateľa požičala (na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke) za účelom následného investovania do obchodu s liekmi. V súčasnosti je už odporkyňa oprávnená požadovať predmetnú dlžnú sumu v zmysle právoplatného rozhodnutia civilného súdneho konania a taktiež na základe právoplatne skončeného trestného konania od dlžníčky/odsúdenej B. X.. I na základe vyššie uvedených skutočností nemôžeme súhlasiť s tvrdením prvostupňového súdu, kde sa snaží morálnu zodpovednosť preniesť na právneho predchodcu navrhovateľa ako nebankový subjekt s tým, že sa odvoláva na uvedené trestné konanie vedené proti odsúdenej B. X., rod. I. alebo osoby H. a B., pričom nikdy nebolo v žiadnom konaní preukázané prepojenie medzi uvedenými osobami a právnym predchodcom navrhovateľa, či vo forme trestného činu podvod formou spolupáchateľstva alebo akokoľvek inak. Právny predchodca navrhovateľa v danej veci vystupoval ako akákoľvek iný finančná inštitúcia poskytujúca finančné prostriedky a domnievame sa, že je nespravodlivé, aby neboli navrhovateľovi po 6 rokoch súdneho konania, kde bol úspešný v plnej výške, priznané trovy súdneho konania." Posudzovaním „priznania uplatneného nároku na náhradu trov konania prvostupňovým súdom v tomto konaní výhradne súdne konanie vedené pod sp.zn. 5Cb/26/2009 a nie iné civilné či trestné konania." Navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Námestovo vedený pod sp.zn. 5Cb/26/2009 v časti výroku o náhrade trov konania zmenil, a to tak, že prizná žalobcovi uplatnenú náhradu trov konania v celej výške, prípadne vráti rozsudok v namietanej časti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca v podaní právneho zástupcu, ktorý nesúhlasil so skutočnosťami uvedenými žalovanou v predmetnom odvolaní a v plnom rozsahu sa stotožnil s rozsudkom „prvostupňového súdu zo dňa 29.10.2014 v časti výroku I. V tomto súdnom konaní sp. zn.: 5Cb/26/2009 sa jedná v poradí o 2. odvolanie v totožnej veci, v ktorom už raz odvolací súd rozhodol uznesením sp. zn. 14Cob/28/2013-184 zo dňa 28.11.2013." Predmetom prvého druhostupňového konania bolo taktiež právo postupníka vyplývajúce zo zmluvy o postúpení pohľadávky a následné žalobcom uplatnené právo u žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia. Nakoľko sa jedná o vec už raz rozhodnutú odvolacím súdom, domnieval sa žalobca, že zo strany žalovanej „ide o obštrukciu, zámerné ťaženie súdneho konania a odďaľovanie zo strany odporkyne povinnosti vyplatenia prijatého plnenia." Žalobca ako právny nástupca spoločnosti M.V. partners, s.r.o., so sídlom Staničná 16/1062, 911 05 Trenčín, IČO: 36 337 617 (po postúpení pohľadávky v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.09.2010) sa domáhal od žalovanej zaplata žalovanej istiny spolu s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaná sa do bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi dostala tým, že spoločnosť M.V. partners, s.r.o. ako právny predchodca žalobcu poskytla žalovanej peňažné prostriedky na základe Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 14.08.2007 (ďalej len „Zmluva o úvere"), ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Námestovo vedeným pod sp.zn. 2Cb/32/2008 vyhlásená za neplatnú. Práva a povinnosti zo Zmluvy o úvere boli zo spoločnosti M.V. partners, s.r.o. na žalobcu prevedené Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.09.2010 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok"). Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávok bolo taktiež postúpenie pohľadávky spoločnosti M.V. partners, s.r.o. evidovanej pod číslom 41 v zmysle prílohy číslo 1 voči žalovanej na žalobcu. Predmetom samotného postúpenia zo Zmluvy o postúpení pohľadávok bolo postúpenie jednotlivých pohľadávok spolu s príslušenstvom a spolu so všetkými právami s postúpenou pohľadávkou spojenými. Podľa článku I., druhý odsek, prvá veta Zmluvy o postúpení pohľadávok: „s postúpenou pohľadávkou sa postupuje aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené". To znamená, že prejavom vôle spoločnosti M.V. partners, s.r.o. a žalobcu zo Zmluvy o postúpení pohľadávok bolo postúpenie jednotlivých pohľadávok voči dlžníkom, teda i voči dlžníkovi R. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, Z. (pohľadávka evidovaná pod číslom 41 v zmysle prílohy

číslo 1 Zmluvy) spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, teda i z bezdôvodného obohatenia dlžníka v prípade vzniku práva na vydanie peňažného plnenia z neplatného právneho úkonu (Zmluvy o úvere). Spoločnosť M.V. partners, s.r.o., ako postupca a žalobca ako postupník zo Zmluvy o postúpení pohľadávok, pre prípad právnej istoty opätovne dňa 05.12.2012 deklarovali svoju vôľu prejavenu uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávok, a to uzatvorením Dodatku k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 05.12.2012, v ktorom jednoznačne vyhlásili, že Zmluvou o postúpení pohľadávok boli prevedené všetky práva zo spoločnosti M.V. partners, s.r.o. na žalobcu, teda i práva z bezdôvodného obohatenia R. M. voči spoločnosti M.V. partners, s.r.o., na žalobcu. „I na základe vyššie uvedených skutočností sa domnievame, že odporkyňa plnenie zo Zmluvy o úvere prevzala a preto je povinná toto plnenie vrátiť navrhovateľovi ako subjektu, ktorý v zmysle zmlúv o postúpení pohľadávky nadobudol všetky práva na vydanie poskytnutého plnenia.“ Navrhol, aby Krajský súd v Žiline odvolanie žalovanej zo dňa 23.12.2014 proti rozsudku prvostupňového súdu v celom rozsahu zamietol a potvrdil výrok I. napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 5Cb/26/2009 zo dňa 29.10.2014.

Žalovaná sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým uložil okresný súd žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 7.966,28 Eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, v súlade s § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/104/2015-273 zo dňa 10.05.2016 k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu v zákonnej lehote a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci konania upovedomení písomnosťou krajského súdu zo dňa 10.05.2016 (č.l. 274 spisu) a tiež oznámením na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej len „OSP“), odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Primárne odvolací súd uvádza, že v rámci odvolacích dôvodov, ktorými bol pri posúdení veci viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP, a to len tých dôvodov, ktoré mali väzbu na uzavretý skutkový stav veci v prvostupňovom konaní, ktorým bol pri rozhodovaní odvolací súd rovnako viazaný, bolo v prvostupňovom konaní vykonané okresným súdom v intenciách návrhov účastníkov konania dostatočné dokazovanie, z neho bol správne vyvedený skutkový stav, ktorý okresný súd rovnako správne právne vyhodnotil. Vzhľadom na konštatovanie správnosti meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobe v časti vyhovené, krajský súd podľa § 219 ods. 2 OSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 219 ods. 2 OSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 219 ods. 2 OSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd ďalej uvádza, že zo sumáru tých dôkazov, ktoré boli produkované žalobcom na preukázanie jeho tvrdení v rámci

uplatneného nároku, bola spoľahlivo a dostatočne preukázaná dôvodnosť žaloby v rovine požadovanej povinnosti uložiť žalovanej zaplatiť 7.966,28 Eur s príslušenstvom, a tiež v rovine existencie dôvodov na rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie, o ktoré skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Tým dal odpoveď na tie otázky nastolené účastníkmi konania, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový stav veci.

V rámci podaného odvolania žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie veci, a tiež, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súvislosti s týmito odvolacími námietkami krajský súd konštatuje, že pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, ale aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Za skutkové vady je potrebné považovať aj také pochybenie súdu, ktoré spočíva v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Predovšetkým takým dôvodom nesprávneho skutkového zistenia môže byť nesprávne hodnotenie dôkazných prostriedkov, t.j. porušenie niektorého z § 132-135 OSP.

Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaná vymedzila v písomnom odvolaní zo dňa 23.12.2014 (č.l. 237 a nasl. spisu) a žalobca zo dňa 29.12.2014 (č.l. 245 a nasl. spisu), ktorý sa odvolal do výroku o náhrade trov konania a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci, podľa výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní (§ 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP), odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaných odvolaní.

Nosnou odvolacou argumentáciou žalovanej bolo tvrdenie, že žalobca nie je pre toto konanie aktívne vecne legitimovaný. Nedostatok aktívnej legitímácie odvodzovala od skutočnosti, že Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.09.2010 postúpil ešte pôvodný žalobca spoločnosť M.V. partners, s.r.o., na postupníka GOLDKREDIT, a.s., pohľadávku voči žalovanej zo Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté ako o absolútne neplatnom právnom úkone. Následne spoločnosť GOLDKREDIT, a.s., postúpila pohľadávku voči žalovanej na terajšieho žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2012. V odvolaní žalovaná ďalej poukázala na to, že „okresný súd rozsudkom č.k. 2Cb/32/20008-178 zo dňa 16.12.2012 rozhodol o tom, že zmluva o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007 uzavretá medzi M.V. partners, s.r.o. a R. M. je neplatná. Súd vyslovil, že v danom prípade sa jedná absolútnu neplatnosť právneho úkonu - Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007. Predmetný rozsudok č.k. 2Cb/32/20008-178 zo dňa 16.12.2012 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27.07.2012" (č.l. 237 spisu). Žalovaná zvýraznila, že žalobca opiera svoj nárok voči žalovanej zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou spoločnosť GOLDKREDIT, a.s., postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanej vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere č. 0242/2007 zo dňa 15.08.2007, ktorú uzavrela so žalovanou. Keďže však predmetná zmluva o úvere bola vyhlásená za absolútne neplatnú, nemohlo dôjsť podľa žalovanej ani k platnému postúpeniu pohľadávky. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalovanej, krajský súd poukazuje na to, že okresný súd už vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý však bol uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.11.2013, sp.zn. 14Cob/28/2013 v napadnutom výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol a v trovách konania, zrušený a vrátený späť na ďalšie konanie. V nasledujúcom štádiu konania, okresný súd opäť rozhodol a v napadnutom rozsudku konštatoval, že požadované bezdôvodné obohatenie vzniklo plnením z úverovej zmluvy, pričom plnením z neplatnej úverovej zmluvy vznikajú záväzky, na ktoré treba použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce bezdôvodné obohatenie. Okresný súd tiež uviedol, že podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúce v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. Aktívna legitímácia je pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a vyplýva z § 456 Občianskeho zákonníka, ktorý určuje subjekt, ktorý je v rámci právneho vzťahu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie postihnutým, a preto oprávneným veriteľom. Je ním ten, koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch.

Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý konštatoval, že žalobca mal podľa zmluvy o úvere nadobudnúť postavenie veriteľa na vrátenie poskytnutého úveru. Zmluva však bola vyhlásená za neplatnú, nastúpil preto zodpovednostný vzťah, kde sa stal osobou postihnutou, teda tým, na úkor koho k bezdôvodnému obohateniu došlo. V súvislosti s uvedenými závermi krajský súd tak, ako už vo svojom zrušujúcom uznesení opätovne primerane a podporne poukazuje, a to z eurokonformného prístupu na rozsudok Veľkého senátu Občiansko-právneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu zo dňa 19.10.2011, sp.zn. 31 Cdo 678/2009, z ktorého vyplýva, že „ak rozhoduje súd o nároku na plnenie na základe skutkových zistení umožňujúcich podradiť uplatnený nárok po právnej stránke pod inú hmotno-právnu normu, než ako uvádza žalobca, je povinnosťou súdu posúdiť dôvodnosť podľa všetkých do úvahy prichádzajúcich hmotno-právnych ustanovení. Na postupníka môže prejsť postúpená pohľadávka z bezdôvodného obohatenia, i keď ju účastníci v zmluve o postúpení kvalifikovali ako pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke“. K argumentácii žalovanej o nemožnosti postúpenia pohľadávky krajský súd považuje za podstatné poukázať i na Dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10.09.2010 (č.l. 165 spisu) zo dňa 05.12.2012, ktorý žalovanou osobitne pred súdom prvého stupňa spochybnený nebol a ktorým bolo riadne súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie, ktorý však nenašiel premietnutie v argumentácii žalovanej použitej v odvolaní. Vzhľadom na všetky vyššie skutočnosti, potom nemohol krajský súd vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalovanej, že sa bezdôvodne na úkor žalobcu neobohatila a že jej nevzniká ani povinnosť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať, ako takú argumentáciu, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu. Krajský súd zvyrazňuje, že dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad (neúspech) sa pričíta účastníkovi, na ktorom leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno (zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva). Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 78/2010 23. mája 2012). „V občianskom súdnom konaní účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá OSP stanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 15/2010). V prejednávanej veci bolo zrejmé, tak podľa záverov okresného súdu, ako aj podľa záverov krajského súdu, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno v rovine ňou uplatnenej obrany.

Ak sa odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu nestotožnil s argumentáciou žalovanej, tak takýto postup nemožno vyhodnotiť ako nesúladný so zákonom, pričom sa primerane a podporne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp.zn. 5 Cdo 218/2010, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a v zmysle ktorého „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)".

Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné sudy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25). Ťažisko dokazovania a z neho vyvedených skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že daná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup okresného súdu podľa § 120 ods. 1 veta tretia OSP, o možnosti vykonania a výnimočne aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci, ak by ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z úpravy v § 153 ods. 1 OSP tiež vyplýva, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

Osobitne bol odvolaním žalobcu napadnutý výrok okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov prvostupňového konania, v zmysle ktorej náhrady nebola žalobcovi ako úspešnému účastníkovi priznaná náhrada trov konania cez aplikáciu § 150 ods. 1 OSP.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Pri posudzovaní, či tu (ne)bol daný dôvod hodný osobitného zreteľa pre rozhodovanie o náhrade trov konania, okresný súd vychádzal zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisového materiálu, z ustáleného skutkového stavu a tiež z dôvodov rozhodnutia vo veci samej. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývali i podľa zistení odvolacieho súdu, napriek odvolacím námietkam žalobcu, okolnosti sporového prípadu takého charakteru, ktoré dávali základ pre aplikáciu § 150 ods. 1 OSP. Z výkladu § 150 ods.1 OSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania, súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4M Cdo 2/2008, zo dňa 25. februára 2009).

Krajský súd považuje za podstatné uviesť, že § 150 ods. 1 OSP umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnúť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností demonštratívne uvedených v druhej vete § 150 ods. 1 OSP. Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania, nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná. Pri posudzovaní, či v tej - ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery (treba zdôrazniť, že všetkých) účastníkov konania. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia

môže byť v určitej veci tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj účastníkov k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností účastníka občianskeho súdneho konania a pod. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn. 3M Cdo 19/2010).

V danom prípade odvolací súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov prvostupňového konania v zmysle § 150 ods. 1 OSP dôvody spočívajúce v charaktere prejednávanej veci, v skutočnostiach vyplývajúcich z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa krajský súd cez úpravu v § 219 ods. 2 OSP stotožnil a poukazuje sa na ne.

Pokiaľ žalobca poukazoval v odvolaní, že „Podľa R 21/1981, účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech, nemožno s odvolaním sa na § 150 nepriznať náhradu trov konania len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania v určitom druhu nároku. Jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Podľa R 34/1982, nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 O.s.p. nemožno odôvodniť len všeobecným záverom hodnotiacim význam rozhodovania o určitom nároku“, tak krajský súd uvádza, že uvedenú argumentáciu dôsledne vníma a konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že závery okresného súdu neboli prijaté len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania v určitom druhu nároku, keďže boli konkrétne uvedené úvahy ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu okresný súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že okresný súd rešpektuje kautely, určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie tejto skutkovej a právnej argumentácie. Krajský súd prijal záver, že okresný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia, nebol nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie bolo konzistentné a jeho argumenty podporili príslušný záver. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva celková presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, boli prijateľné pre právnickú (ale aj laickú) verejnosť, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Závery prijaté okresným súdom nie sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a dostatočne vyplývajú z odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia. Krajský súd len pre úplnosť pripomína, že podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 212/09-26 z 10.11.2009: „Okolnosti hodné osobitného zreteľa zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamena, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania“.

Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 351/09-33 z 15.12.2009 vyplýva, že za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle citovaného ustanovenia OSP nemožno považovať takú skutočnosť, ktorá vo svojej podstate znamená porušenie zákona, resp. predstavuje nezákonný postup. Takýto výklad by bol arbitrárny, lebo zásadne popiera účel a význam tohto ustanovenia. Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania túto podmienku splňal.

Krajský súd uvádza, že dôsledne vníma argumentáciu žalobcu v podanom odvolaní, avšak ani na základe tejto argumentácie nebol pre krajský súd vytvorený dostatočný priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa týkajúcich sa rozhodnutia vo veci samej aj o trovách konania, s ktorými sa cez úpravu v § 219 ods. 1, 2 OSP stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách spojených s týmto odvolacím konaním bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 2 OSP. V súvislosti s odvolaním žalovanej a žalobcu a výsledku odvolacieho konania bolo zrejmé, že v časti, kde bol potvrdený rozsudok okresného súdu, bol úspešný žalobca, oproti čomu stál neúspech žalovanej a v časti výroku o trovách konania bol neúspešný žalobca, oproti čomu ide o úspech žalovanej, preto vyplýva, že úspešnosť žalobcu a žalovanej bola čiastočná, z ktorého dôvodu bolo rozhodnuté, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie,

oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).